

A mai evangéliumi részben (talán a Mk 14,3-9-ben még hitelesebb leírásban szerepel ez a történet) egy bűnös asszony Jézus fejére önt egy méregdrága illatszert. Meg is kapja mindkettőjük ezért a kritikát, Jézus azonban teljesen más megvilágításba helyezi ezt a cselekedetet és annak elfogadását is.

Ha végig gondoljuk az életünket, mi is gyakran válunk szereplőivé hasonló eseményeknek. Vagy úgy, hogy minket ér dicséret, nekünk köszönnek meg valamit, vagy úgy, hogy mi vagyunk hálásak valaki életéért, tetteiért, kedvességéért, de sajnos talán leggyakrabban a kritikus közönség szerepében találjuk magunkat, amikor rosszállásunkat fejezzük ki, ha valakit kiemelnek, megdicsérnek. Persze van ennek az utóbbinak bőven alapja, hiszen gyakran a hatalmon lévők, a politikusok kapják a „dicséretet”, „elismerést”, mert ők irányítanak, diktálnak, náluk a hatalom és a pénz, tehát a kegyeikért megy a hajtás.

Van azonban értéke, létjogosultsága a hétköznapi, tényleges teljesítmény, kedvesség, elismerésének is. Milyen rideggé válhatnának kapcsolataink, ha nem tudnánk őszintén megköszönni szüleinknek, párunknak, gyermekeinknek, a minket erősítő, támogató embereknek a szeretetét, szolgálatát? Ráadásul minket is erősít – még ha nem is ez lebeg a szemünk előtt cselekvés közben –, ha észreveszik és értékelik szolgálatainkat.

Vagyis nem maga a hála, a köszönet kifejezése a probléma, hanem ha ez nem őszinte, és nem érdekmentes.

Javaslom, hogy olyan szemmel nézzük Jézus esetét és a mi életünk eseményeit is, amivel az igazi, mély, tiszta értékeket vehetjük észre!

Magyar László, Székesfehérvár